

חנוך לוין, סופר, משורר ומחזאי (1943-1999)

"הקאמרי" ב-1970 ובו לעג לזחיחות וליוהרה הישראלית, עורר סערת רוחות ציבורית וגם ביקורת שלילית כפי שכתב חיים גמזו: "מן המחזבל משתמע כי כולנו רוצחים מתועבים". לוין כתב שישים ושלושה מחזות וביים עשרים ושניים מתוכם. המחזה הראשון שזיכה אותו בשבחי הביקורת היה הקומדיה "סלומון גריפ" שהוצג ב-1969 ב"תיאטרון הפתוח" אך ההצלחה הציבורית הגדולה הראשונה שלו היתה בעקבות הקומדיה "חפץ" שהועלתה בתיאטרון חיפה ב-1972. המחזה הראשון פרי עטו, שאותו ביים, היה "יעקבי ולידנטל" בתיאטרון "הקאמרי". כתב תסריטים לסרטים "פלוך" ו"פנטזיה על נושא רומנטי". לוין כתב גם פזמונים שרבים מהם הולחנו ובוצעו על-ידי טובי הזמרים הישראלים: "העץ הוא גבוה", "אני חיה מיום ליום", "אדון כמעט וגברת כבר". פרסם שני ספרי פרוזה: "החולה הנצחי והאהובה", "איש עומד מאחורי אשה יושבת", ספר שירה "חיי המתים" וכן קובץ של מחזותיו.

יליד תל-אביב. גדל בשכונת נווה שאנן בדרום תל אביב. למד בבית הספר הממלכתי-דתי "יעבץ". למד ספרות עברית באוניברסיטת תל-אביב בשנים 1964-1967 אך אף על פי שנחשב לסטודנט מבריק לא ניגש לבחינות הסיום ולא קיבל תואר. כתב מדור סאטירי בעיתון הסטודנטים "דורבן", שבו לעג לממסד על יחסו לערבים ובכך עורר את זעמם של רבים. בתקופת לימודיו וגם לאחר מכן המשיך במעורבותו הפוליטית. את הקריירה הספרותית שלו החל ב-1967 כאשר פרסם בכתב העת "יוכני" פואמה בשם "ברכות השחר" שהתקבלה בהערכה בחוגי הספרות בארץ. באותה שנה כתב תסכית רדיו בשם "תפסו את המרגל" שזיכה אותו בפרס איטליה. פרסם סיפורים בעיתון "הארץ", וכן מחזורי שירים שפורסמו בכתב העת "סימן קריאה". בשנים 1967-1970 כתב מחזות סאטיריים-פוליטיים וב-1968 יצר, יחד עם הבמאית עדנה שביט, את הקברט הסאטירי "את ואני והמלחמה הבאה" ולאחר מכן את "קטשופ" בבימויו של אחיו הבמאי דוד לוין. מחזהו השלישי "מלכת האמבטיה" שהועלה בתיאטרון